

Σε απόσταση 15 χλμ. βορειοδυτικά της Καβάλας, άποικοι από τη Θάσο δημιούργησαν την πόλη Κρηνίδες, σε απόκρημνη πλαγιά. Φαράγγια την προστάτευαν από τη μια πλευρά, έλη την απειλούσαν από την άλλη. Στα δυτικά της, υπήρχε η εύφορη πεδιάδα που απλώνεται ως την Αμφίπολη.

Στα 356 π.Χ., η πόλη απειλήθηκε από Θράκες. Οι κάτοικοι της ζήτησαν βοήθεια από τον Φίλιππο Β'. Έσπευσε αυτός και την κατέλαβε για λογαριασμό του. Τη μετονόμασε σε πόλη των Φιλίππων. Οι Φίλιπποι απέκτησαν ισχυρά τείχη και φιλοξένησαν το νομισματοκοπείο των Μακεδόνων, ενώ, τον ίδιο (Δ') αιώνα, τα έλη αποξηράνθηκαν. Η πόλη προόδευσε κι έγινε μια από της σπουδαιότερες της Μακεδονίας. Στα 168 π.Χ., ήταν μια από τις τέσσερις ανεξάρτητες ομόσπονδες πολιτείες που οι Ρωμαίοι ανέχονταν. Στα 146 π.Χ., εντάχθηκε στην ενιαία ρωμαϊκή επαρχία. Από το 42 π.Χ., έγινε ρωμαϊκή αποικία με δικαίωμα να κόβει νόμισμα καθώς ο Οκταβιανός, μετέπειτα Αύγουστος, εγκατέστησε εκεί απόμαχος πραιτοριανούς.

Στα 53 μ.Χ., τους Φιλίππους που πια είχαν γίνει η πιο σπουδαία πόλη της Ανατολικής Μακεδονίας, επισκέφτηκε ο απόστολος Παύλος. Εκεί ιδρύθηκε η πρώτη σε ευρωπαϊκό έδαφος εκκλησία. Πρώτη χριστιανή αναφέρεται η Λυδία η Πορφυρόπολις. Την ακολούθησε ολόκληρη η οικογένειά της. Οι Φίλιπποι έγιναν ορμητήριο για τη διάδοση της χριστιανικής θρησκείας στη Μακεδονία. Πρώτος επίσκοπος ήταν ο Επαφρόδιτος.

Η πόλη βρισκόταν σε ακμή ως τον ΙΕ' αιώνα.

Από την **ιστορία** των Φιλίππων

Ήταν οι «ειδοί του Μαρτίου», 15 του μήνα, 44 π.Χ., ρωμαϊκές γιορτές προς τιμή του Δία. Ο

Γάιος Ιούλιος Καίσαρ είχε προειδοποιηθεί από οιωνοσκόπο «να φοβάται τις ειδούς του Μαρτίου». Ο Καίσαρ βγήκε από το σπίτι του στη Ρώμη και κατευθύνθηκε προς το κτίριο της Συγκλήτου. Στον δρόμο, συναντήθηκε με τον οιωνοσκόπο. Γελώντας, του είπε:

«Ἦλθον αι ειδοί του Μαρτίου»!

«Ἦλθον αλλά δεν παρήλθον», του απάντησε σοβαρά εκείνος.

Πανίσχυρος ώστε να μπορεί να δημοσιοποιεί τον παράνομο δεσμό του με την Κλεοπάτρα της Αιγύπτου, ανίκητος στρατηγός και λαοφιλής ώστε να αποτελεί κίνδυνο για τη ρωμαϊκή δημοκρατία, ο Ιούλιος Καίσαρ βάδισε στον δρόμο του πεπρωμένου του. Οι δημοκρατικοί συνωμότες τον περίμεναν αποφασισμένοι. Ανάμεσά τους, ο Κάσσιος, ο «τελευταίος των Ρωμαίων» όπως τον αποκαλούσαν εξαιτίας της τιμιότητάς του. Και ο Βρούτος, για πολλούς γιος του Καίσαρα. Ο Καίσαρ αντιμετώπισε ατάραχος τα υψωμένα ξίφη. Κατέρρευσε, όταν είδε και τον γιο του ανάμεσα στους συνωμότες:

«Και συ, τέκνον Βρούτε;», είπε και σκέπασε το κεφάλι του, σημάδι ότι εγκαταλείπεται στους φονιάδες. Τα χτυπήματα τον έριξαν νεκρό, 15 Μαρτίου του 44 π.Χ.

Όμως, η Δημοκρατία δεν είχε νικήσει. Οι τυραννοκτόνοι, όπως αποκλήθηκαν, Κάσσιος και Βρούτος αναγκάστηκαν να φύγουν στην Ανατολή. Πάνω από το πτώμα του Καίσαρα, ιδρύθηκε η τριανδρία των εκδικητών: Οκταβιανός, Μάρκος Αντώνιος, Λέπιδος.

Ο Λέπιδος έμεινε να φυλάει την έτοιμη να ξεσηκωθεί υπέρ της Δημοκρατίας Σύγκλητο. Οι δυο άλλοι μάζεψαν στρατό και βγήκαν στην Ελλάδα, να αντιμετωπίσουν τους δημοκρατικούς. Με στρατό Ελλήνων και νεαρών Ρωμαίων, ο Βρούτος είχε νικήσει τον Γάιο Αντώνιο στη Μακεδονία και ήδη βρισκόταν στη Μ. Ασία (43 π.Χ.). Ο Κάσσιος νίκησε τον Πόπλιο Δολαβέλα στη Συρία (επίσης 43 π.Χ.). Βρούτος και Κάσσιος ενώθηκαν και βάδισαν προς τη Μακεδονία. Η παράδοση αναφέρει ότι ο Βρούτος, όταν ακόμα βρισκόταν στον Ελλήσποντο, έζησε μια νύχτα παραισθήσεων: Είδε το φάντασμα του Ιουλίου Καίσαρα να τον επισκέπτεται στη σκηνή του και να του λέει:

«Εις Φιλίππους όψει με» (να με δεις στους Φιλίππους) ή «Οψόμεθα εις Φιλίππους» (Θα ιδωθούμε στους Φιλίππους).

Πραγματικά, η μεγάλη μάχη δόθηκε στους Φιλίππους, στα 42 π.Χ. Ο Βρούτος είχε απέναντί του τον Οκταβιανό και τον νίκησε. Ο Κάσσιος είχε απέναντί του τον Μάρκο Αντώνιο από τον οποίο ηττήθηκε. Κάποιοι του είπαν ότι και ο Βρούτος είχε ηττηθεί. Στήριξε το σπαθί του στα χέρια ενός απελεύθερου και ρίχθηκε στη γυμνή κόψη του. Ο Βρούτος βρήκε το πτώμα του. Μέσα στη σύγχυση, ο στρατός του Κάσσιου πέρασε στις αντίπαλες γραμμές. Ο Βρούτος δεν είχε καμιά τύχη. Η δεύτερη μάχη έγινε μετά από είκοσι μέρες. Ο Βρούτος νικήθηκε κι αυτοκτόνησε. Την ημέρα εκείνη πέθανε και η ρωμαϊκή δημοκρατία. Η κηδεία της θα γινόταν έντεκα χρόνια αργότερα στο Άκτιο, όταν ο Οκταβιανός νίκησε τον στόλο του Μάρκου Αντωνίου και της Κλεοπάτρας. Ήταν το 31 π.Χ. Στα 30 π.Χ., ο Οκταβιανός πρόσθεσε ένα ακόμα όνομα στο επίθετό του: Αύγουστος. Έγινε ο πρώτος αυτοκράτορας της Ρώμης.

(Έθνος της Κυριακής, 2001 – 2002) (τελευταία επεξεργασία, 28.3.2011)